

Posudek vedoucí diplomové práce
K.J. Erben – Kytice – Nitish Jain

Nitish Jain započal svá studia na Katedře scénografie DAMU v roce 2015. Přinášel s sebou ukončená studia architektury v Indii, zkušenosti ze zcela rozdílné kulturní oblasti a více než mlhavé představy o scénografii a divadle. Od počátku studia byl velmi motivovaný a agilní. Přinášel často šokující nápady a dobře reagoval na návrhy k jejich rozvíjení a hledání dalších možností.

Jeden z prvních úkolů, Sen noci svatojánské pro prostor DISKu se z jeho drobnokresebné charakteristické rekvizity pro Puka rozvinul do velice nosného řešení „zvukové“ scénografie. Scénu sestavil z nejrůznějších hudebních nástrojů a divadelních zvukových zařízení. Je škoda, že tuto koncepci nebylo možné v DISKu realizovat. Byl to rozhodující krok v jeho chápání současné interpretace dramatického díla.

I v dalších úkolech dával Nitish najevo svoje úsilí o nalézání možností nedivadelního prostoru pro „pohlcující“ (imerzivní scénografii). Výrazný pokus učinil v projektu „Oidipus Rex“, vizuálně inspirovaném Liebeskindovým židovským muzeem v Berlíně.

Svoje směřování se snažil završit diplomním úkolem na téma Kytice Karla Jaromíra Erbena. Zvolil postupy „walking theatre“ do jisté míry inspirované Vilou Štvanice.

V textové části své práce se zamýšlí nad relevancí folklóru v současném umění. Hledá souvislosti mezi českou identitou, multikulturním světem, a křesťanským hororem s hinduismem a formou indického „vyprávěného divadla“ dastangoi.

Velmi zajímavá je sonda do českého obrozenectví i literární analýza Kytice a její souvislosti s „Májem“ a „Babičkou“. Všimá si přírodních motivů, jako neodvratitelných a osudových hrozeb a napětí.

Velmi důkladný je jeho přehled a reflexe pokusů o inscenování Kytice v současné inscenační tvorbě.

Jako celek je textová část práce mimořádně kvalitní, fundovaná a slouží katedře scénografie ke cti. Pozoruhodná je jeho volba jednoho ze stěžejních děl české literární klasiky jako téma diplomové práce.

Pro vlastní projekt si zvolil jako inspirační zdroje ilustrace Jana Konůpka, Jana Zrzavého, kresby Aléna Diviše, hravé objekty a instalace Františka Skály a inscenační erudici Tadeusze Kantora.

Jako inscenační prostor si zvolil celý objekt Strašnického divadla. Zvolený žánr „chodícího divadla“ přináší celou řadu možností pro inscenování čtyř vybraných částí Kytice. Problémy nastávají s předpokládaným metaforickým účinkem umělé hmoty pro magickou

atmosféru Erbena. Pozoruhodný metaforický dopad použitého materiálu je snad jen ve „Vodníkovi“. Naproti tomu je více než problematičké řešení „Dceřiny kletby“ s nasazování masek pandy divákům. Oceňuji snahu o magickou naivitu pro Kytici velmi užitečnou.

Velmi oceňuji Nitishovu snahu o seriózní zamyšlení nad dopadem inscenovaného díla. Závěrečnou reflexe diváků z předvedení ve Strašnickém divadle společným indicko-norským týmem je zajímavá a upřímná. Dobře postihuje úskalí tohoto způsobu konceptuálního inscenování, dvacet diváků na představení je velký přepych.

Práce je mimořádně kvalitní a navrhuji hodnocení „B“

Prof. Jan Dušek